

LĪVA ČERNOGLAZOVA

**

Ar atvērtiem spārniem caur mākoņiem laisties,
Es gribu kaut reizi no pasaules glābties.
Un redzēt kā mākoņu puķes plaukst,
Un viegli tās savās rokās skaut.

Es gribu klusītēm palīst zem segas,
Un redzēt, kā aizlido sapņu Pegazs,
Kā tas par spīti vējam lido uz augšu.
Gan kādreiz es līdz tam uz debesīm traukšu.

Es gribu ierauties vientulības stūrī,
Un smieties, un lēkāt zemapziņas mūrī.
Es gribu nozagt gliemezim hitīna čaulu,
Un mīlestības vējā pazaudēt galvu.

Es gribu visu un neko,
Un man vienalga, kas tam seko!
Kaut gāžas pasaule uz otru pusi,
Es gribā stāvēšu kā kājas piešuvusi.

**

Rūpes un raizes,
Ikdienas steiga,
Viena vienīga rutīna –
Ikvienā no mums.

Asaras rūgtas,
Smieklī tik viegli,
Nekādu cilvēcības pazīmju –
Dažos no mums.

Jūtu trūkums,
Žēluma deficīts,
Vienaldzība –
Daudzos no mums.

* *

Prāts tik tumšs
Kā liels, melns mākonis skumjš.
Sirds tā sāp
Kā lauva kalnā kāpj.

Dusmas tik lielas
Kā lielpilsētas ielas,
Meli tik melni
Kā paši velni.

Hormoni tā plosās
Kā darbarīks rosās,
Instinkti tik dzīvi
Kā putni debesīs brīvi.

Asinis riņķo tik straujas
Kā karavīri kaujās.
Pirkstu gali auksti,
Es tev ļauju – plauksti!

* *

Viena vienīga spēlīte
Tā jūsu mīlestība,
Un kā vienmēr
Kāds ir lellīte.

Vienas vienīgas ciešanas
Tā jūsu mīlestība,
Un par meliem
Mūžīga liegšanās.

Vienas vienīgas asaras
Tā jūsu mīlestība,
Un aiz sāpēm
Izpostītas vasaras.

Viena vienīga melšana
Tā jūsu sasodītā mīlestība,
Un kā vienmēr
Ciešu tikai es.

* *

Mani sapņi
Kā lāstekas nopil līdz zemei.
Citu sapņi
Iemīca manējo sēkliņu zemē.

Jura sapņu sēklas
Slēpjas tam kabatās.
Jura mamma aizšuva kabatas ciet,
Lai sapņi kā cilvēku jūtas
Prom no Jura iet.

Annas sapņu asniem kā milzīgs bišu spiets
Uzbruka cilvēku bailes
No parastā un neparastā zieda.

Mani sapņi
Nebēgs no kara,
Tie gaidīs auglīgu lietu.

* *

Jau atkal tu man stāsti absurdus stāstus,
Spoku melus un raganu lāstus.
Neticu, neticu pilnīgi nevienam,
Bet tumsā metas bailīgi vienai.

Liekas, ka tur kāds klusi čukst,
Bet tur tikai sausas lapas čaukst.
Atmiņas par stāstiem prātā skrien,
Liekas, ka gultā briesmoņi lien!

Doma tik viena - jācenšas aizmigt,
Reālo patiesību aiz auss aizlikt.
Un kad nu beidzot aizmiegu ar,-
No rīta bailīgi domāt, kas notika vakar.

* *

Ir migla rudens rītos,
Tā pazūd saules staros.
Ir migla rudens rītos,
Tā apņēma ābolus ābeles zaros.

Ir rasa rudens rītos,
Līdz saulīte uzlecot dzied.
Ir rasa rudens rītos,
Tā nokrīt no puķes, kas dzied.

Ir rasa rudens rītos,
Ar rudens spēku tā mirdz.
Ir rasa rudens rītos,
Tā veldze priekš puķes sirds.

* *

Šonakt miegs kā lapas izkaisīts,
Kā vējā izspārdīts.
Es nevaru, nevaru to salasīt
Un atpakaļ miega maisā noguldīt.

Tas nerātnelis sāk savas vakara jundas
Tā dāvinot man trīs bezmiega stundas.
Es vai traka kļūstu bez sapņiem,
Bet viņš došoties ceļā uz siltākiem platuma grādiem.

Labi, ka paspēju apturēt,
Sakot, ka tur tagad sāk visi emigrēt.
Bet, kad pulkstenis nosīta trīs,
Miegs pats maisā ielīda iekšā drīz.

* *

Ar plaukstām pret gaismu,
Krūtīm uz iekšu,
Zem milžu kājām
Ar ciešanām,
Parazītu nomākta,
Visiem absolūti vienaldzīga
Zem kājām zālīte aug.

* *

Simtgadīgas ēnas no ozoliem krīt.
Tiem kokiem dobumos atmiņas mīt.
Vēl prātā stāv barona laiki
Un kari šausmīgi, baigi.

Tiem saknēs leģendas par pazemes ejām,
Bet lapās atmiņas par rudzu druvas lejām.
Zaros par cilvēkiem
Baltiem un pelēkiem,
Bet stumbros teiksmas
Un tautasdziesmas.

Tādas gudrības ozolos mīt.
No tiem pilnas zīles priekš katra krīt.
Brīdinājums visiem – saudzē un kop!
Ozoli vēl daudz ko spēj dot!